

Paša mačka

Paša mačka belotačka
vsakega souvaži mačka,
ljubi svojo gospodinjo,
sili v shrambo, sili v skrinjo,
sili v sobo, sili v klet,
s tačkami povsod ogreba,
kjer ni treba.

Mlada gospodinja Mica
jo razvaja in pestuje,
kot otroka jo neguje.
Mala mačka belotačka
mlada je in še neumna,
smešna, tudi ljubosumna.
je na vsako drugo muco,
ki zagleda jo v bližini.
Šape liže si v tišini,
gleda le gospodarico,
gode, milo prosi Mico,
naj se zanjo samo briga.
Nekdaj mačka belotačka
v drugo sobo je planila,
skoraj oznak se preurnila:

„Kdo se drzne k moji Mici,
k moji ljubi vladarici?
Fu, odkod si ti se vzela,
muca, bela muca smela?
Pa še meni si podobna,
lepa, mila, sladka mačka,
prav kot jaz si belotačka?“
Revisa ni razumela,
da v zrcalo je strmela.
Muca pa iz ogledala
se je tudi spakovala,
belotačko uvezila,
da kar vanjo je skočila,
ogledalo preurnila in razbila.
Joj, gorje! Kaj zdaj bo mačka,
mila, sladka belotačka?
Kakšna zdaj bo tvoja Mica,
ljubljeni gospodarica,
ki te je le pestovala
in kot dete negovala?
Mica prožno šibo dviga,
ki po tebi muca šviga,
ker si bila preneumna,

usa souvažna, ljubosumna.
In naposled? Kaj je Mici,
tvoji dragi vladarici?
Mar je res? Mar niso sanje?

Ne, saj vendar sončni dan je!

Ti, da moraš zdaj iz sobe,
tja pod streho? Ej, tegobe!

Mica pa je stroga, resna:

„Moja izba je pretesna,
da bi tebe v nji trpela!

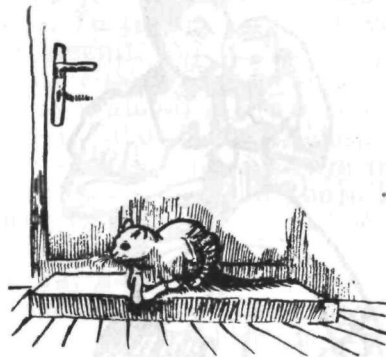
Preneumno si živela,
muce vse si souražila.

Naposled si se jezila
nad seboj, ko opazila
v ogledalu si se bila,
pobesnena, ga zdrobila.

Zdaj se boš pa pokorila
in se z miškami gostila!

Res žival ni za igračo!

Usak zasluži naj jedačo,
svoj poklic naj le urši
in za kruhek se bori!

Š. F.

Nekaj belokranjskih

Sape sita.

Na Reštovem so obhajali cerkveno proščenje. Ob takih prilikah je navada, da se sorodniki in prijatelji obiskujejo.

Tudi Brinčeva mati je povabila svoje sorodnike na bogato gostijo. Skrbna Brinka je oskrbela za ta dan, kolikor je zmogla. Miza je bila polna raznega mesa, kruha in potic. Tudi rumenih krofov in orehovitih štrukljev ni manjkalo. Brinčeva mati pa ni sedla k mizi, ampak je vedno odhajala v kuhinjo, češ da ima veliko opravka. Ko jo je eden sorodnikov pozval, naj prisede k njim in tudi kaj vzame, je odvrnila, da je sape sita. Mali sinček se pa oglasi: »Mama, ali je tisto sapa, ki je od prašiča in tako kot lopata?« Videl je namreč, da je mati v kuhinji obrala in pojedla celo pleče.

Skopuhova gostija.

V vasi Otoku je živel bogat kmet Marko. Njegovo posestvo je bilo največje v vasi. Na rodovitnih njivah je pridelal žita, da ga je bilo dovolj za domačo porabo in tudi marsikateri mernik je brez skrbi prodal. In prodajal je rad bogati Marko, kajti največje veselje mu je bilo kopičiti denar, četudi bi družina poleg tega stradala.

V semiški gori je bil najlepši vinograd last Markova. Njegova velika bela zidanica, v kateri so se vrstili veliki sodi žlahtne kapljice, je bila že od daleč vidna. A Marko je le redko zahajal v poldrugo uro oddaljeno zidanico in je le ob večjih praznikih privoščil družini kozarec vina. Vedno je tolašil svoje ljudi, da je voda najboljša pijača, to pa le zato, da je čimveč vina lahko prodal.

Markovo imetje se je množilo. Daleč okoli so govorili ljudje o njegovem bogastvu. Ni čuda, da so se oglašali tudi snubci v hiši, ko so dorasle njegove hčere. A Marko je bil prebrisan mož in je marsikaterega snubca